

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

ELSŐ SZEKCIÓ

HATÁROZAT

a CSÉFFAI Ágnes Júlia által
Magyarország ellen benyújtott
77048/17. sz. kérelemről

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Első Szekció) 2024. január 9-én, Tanácsként tartott ülésén, amelynek tagjai voltak:

Alena Poláčková, *elnök*,

Paczolay Péter,

Gilberto Felici, *bírák*,

és Liv Tigerstedt, a *Szekció hivatalvezető helyettese*

Figyelemmel:

az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján az 1954-ben született, Békéscsabán élő, és engedély alapján saját magát képviselő Cséffai Ágnes Júlia („a kérelmező”) által Magyarország ellen 2017. október 24-én benyújtott 77048/17. sz. kérelemre;

azon döntésre, hogy a kérelem kerüljön közlésre a magyar kormány („a Kormány”) felé, amelyet képviselője, Tallódi Z. képviselt az Igazságügyi Minisztériumból;

a felek észrevételeire;

Tanácskozást követően az alábbi határozatot hozza:

AZ ÜGY TÁRGYA

1. Az ügy egy olyan peres eljárás tisztességes voltával és kontradiktórius jellegével kapcsolatos, amelyben a kérelmező felperes volt, és amelyben nem volt fellebbezési tárgyalás.

2. A kérelmező fia, valamint X. 2015 májusában előszerződést kötött, amelynek értelmében a felek elcserélték volna egymás között a kérelmező

tulajdonában álló gépjárművet és az X. tulajdonában álló gépjárművet, s az értékkülönbséget a kérelmező fizette volna meg X.-nek. A felek megállapodása szerint a végleges szerződés megkötésének feltétele volt a kérelmezői gépkocsi klímarendszerének a megjavítása. 2015. május 12-én X. megtagadta a kérelmező gépkocsijának megvásárlását annak hibás klímaberendezése miatt. A kérelmező 2015. május 13-án szerelőkkel ellenőriztette a gépkocsiját, akik – miután nem találtak problémát a légkondicionáló rendszerben – karbantartási jegyzőkönyvet állítottak ki.

3. Mivel a kérelmező által ezt követően kibocsátott fizetési meghagyással szemben X. ellentmondással élt, a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt polgári kártérítési per indult. A Kerületi Bíróság több tárgyalást tartott, valamennyi fél tanúit meghallgatta, és megállapította, hogy az előszerződésben foglalt teljesítésének megtagadása tekintetében a bizonyítási teher X.-re hárult. A Kerületi Bíróság 2016 júniusában megállapította, hogy a karbantartási jegyzőkönyv – egyetlen objektív bizonyítékként – bizonyította az előszerződésben foglalt feltétel teljesülését, és hogy X. megtagadta az előszerződés alapján őt terhelő kötelezettség teljesítését, ami megalapozta polgári jogi kártérítési felelősségét.

4. X. fellebbezett az elsőfokú határozat ellen, azzal érvelve, hogy a karbantartási jegyzőkönyv nem bizonyította a klímarendszer megfelelő működését a szerződéskötés általa állított időpontját megelőző napon.

5. A kérelmező nem nyújtott be semmilyen beadványt, és sem a kérelmező, sem X. nem kérte tárgyalás tartását.

6. A Fővárosi Törvényszék 2017. január 31-én tárgyalás tartása nélkül megváltoztatta az elsőfokú határozatot. Megállapította, hogy a klímarendszer 2015. május 12-i működőképességét a kérelmezőnek kellett bizonyítania, nem pedig X.-nek. Megállapította, hogy bár az elsőfokú eljárásban a kérelmező előterjesztette, hogy a klímarendszert 2015. május 12-e előtt ugyanazok a szerelők javították, akik 2015. május 13-án a karbantartási jegyzőkönyvet kiállították, nem nyújtott be bizonyítékot (például az említett javítást tanúsító számlát) ezen állítás alátámasztására. Következésképpen, nem került kétséget kizáróan bizonyításra, hogy a klímarendszer javítására a végleges szerződés tervezett megkötése előtt sor került, ezért a Törvényszék elutasította a kérelmező X.-szel szemben támasztott polgári jogi igényét.

7. A kérelmező alkotmányjogi panaszt nyújtott be azt állítva, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogát és a hatékony jogorvoslathoz való jogát megsértették. 2017. október 3-án meghozott 3253/2017 (X.10.) számú határozatában az Alkotmánybíróság elutasította a kérelmező panaszait, megállapítva, hogy a kérelmezőnek bőséges lehetősége volt arra, hogy a fellebbezésről tudomást szerezzen, és kérhette volna fellebbezési tárgyalás tartását.

8. A kérelmező az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése alapján panaszolta, hogy a Törvényszék előtti tárgyalás hiánya, valamint a kontradiktórus eljárás

fellebbezési eljárásbeli állítólagos hiánya a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésének minősült.

A BÍRÓSÁG ÉRTÉKELÉSE

A. Az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének állítólagos megsértése nyilvános fellebbezési tárgyalás hiánya miatt

9. A kérelmező előterjesztette, hogy a 6. cikk 1. bekezdése szerinti értelemben vett tisztességes eljáráshoz a Törvényszéknek tárgyalást kellett volna tartania. A Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmező fellebbezési eljárásban tanúsított magatartását a szóbeli tárgyaláshoz való jogról történt hallgatólagos lemondásként kell értelmezni.

10. A nyilvános tárgyaláshoz való jogra vonatkozó általános elveket és az e jog alóli kivételeket a *Ramos Nunes de Carvalho e Sá kontra Portugália* ügyben ([GC], nos. 55391/13 and 2 others, §§ 190-91, 6 November 2018) foglalta össze a Bíróság. A bizonyítékok magasabb fokú bíróság általi, polgári (közigazgatási) fellebbezési eljárásban tárgyalás tartása nélkül történő, a kérelmezőre nézve hátrányos újraértékelésével kapcsolatos elveket a *Pákozdi kontra Magyarország* ügyben hozott ítélet ismerteti (51269/07. sz. kérelem, 26-29. pontok, 2014. november 25., adójogi kérdés).

11. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 6. cikkének fellebbviteli bíróság előtti eljárásra történő alkalmazásának a módja a hazai eljárás sajátosságaitól függ, amelyeket az eljárás egészének a fényében kell vizsgálni. A 6. cikk még akkor sem követeli meg minden esetben a nyilvános tárgyaláshoz való jogot, ha a fellebbviteli bíróság ténykérdések és jogkérdések tekintetében is rendelkezik hatáskörrel. A nyilvánosság követelménye kétségkívül az egyik olyan eszköz, amely fenntartja a bíróságokba vetett bizalmat. A Bíróság azonban azt is elfogadta, hogy más megfontolások is léteznek, beleértve az ésszerű időn belüli tárgyaláshoz való jogot, valamint a bíróságok ügyterhének gyors feldolgozása iránti igényt, amelyeket figyelembe kell venni annak eldöntésekor, hogy szükséges-e nyilvános tárgyalás tartása az elsőfokú eljárást követő eljárásban (lásd például a további hivatkozásokat tartalmazó *Rippe v. Germany* ügyet; no. 5398/03, 2 February 2006).

12. A Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügy a kérelmező polgári jogaival és kötelezettségeivel kapcsolatos. Ezért az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének polgári jogi ága alkalmazandó a jelen ügyre (lásd, *a contrario*, a hivatkozott *Pákozdi* ítélet 22. pontját). A 6. cikk 1. bekezdése feltételezi a szóbeli tárgyaláshoz való jogot legalább egy bírósági szinten (*Salomonsson v. Sweden*, no. 38978/97, § 36, 12 November 2002) – amely követelménynek a Kerületi Bíróság eleget tett, mivel első fokon nyilvános tárgyalásokat tartott, amelyeken a feleket és tanúkat meghallgatta, és bizonyítást folytatott le.

13. A Bíróság megismétli, hogy a tárgyalástartási kötelezettség nem abszolút, és hogy azon körülmények jellege, amelyek igazolhatják a szóbeli tárgyalás mellőzését, lényegében az illetékes nemzeti bíróság által eldöntendő kérdések természetétől függ (*Jussila v. Finland* [GC], no. 73053/01, §§ 41-42, ECHR 2006-XIV). A Bíróság megjegyzi továbbá, hogy a polgári perrendtartásról szóló törvény kísértékű pereket szabályozó VI. Fejezetének 393. § (2)-(3) bekezdése abban az esetben írja elő tárgyalás tartását fellebbezési eljárásban, ha valamelyik fél azt kéri. A fellebbezési tájékoztatás részeként az elsőfokú határozat kifejezetten tartalmazta ezt a feltételt. Ennek fényében a Bíróság különös jelentőséget tulajdonít a kérelmező magatartásának, aki a fellebbezési okok, valamint a fellebbezési tárgyalás kérésével kapcsolatos feltétel ismeretében döntött úgy, hogy nem kér tárgyalást.

14. Végül, a Bíróság megállapítja, hogy a fellebbezés a karbantartási jegyzőkönyv bizonyító erejét vitatta, ami nem volt különösebben bonyolult jogi kérdés (lásd a további hivatkozásokat tartalmazó, fent hivatkozott *Ramos Nunes de Carvalho e Sá*, § 190 (b)). A Törvényszék teljes hatáskörrel rendelkező tény- és jogkérdések tekintetében, s a Bíróság szerint pusztán az a tény, hogy a Törvényszék nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával egy adott bizonyíték jogi jelentőségét illetően, nem tette szükségessé nyilvános tárgyalás tartását tanúk meghallgatása, vagy egyéb szóbeli bizonyításfelvétel céljából. A Bíróság ugyanis elfogadja, hogy a jelen ügyben minden tény- és jogkérdést megfelelően meg lehetett oldani az ügyiratok alapján, és a kérelmező személyes meghallgatásával nem lehetett volna további releváns információkat szerezni. Következésképpen, ebben a vonatkozásban nincs jele az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében a kérelmező számára biztosított jogok megsértésének (a hasonlóságokra és a különbségekre lásd a fent hivatkozott *Pákozdi* ítélet 39. pontját).

15. Ezért ez a panasz nyilvánvalóan alaptalan, és az Egyezmény 35. cikkének 3.(a) bekezdése és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

B. Az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének állítólagos megsértése a kontradiktórius eljárás elve tekintetében

16. A kérelmező azt is panaszolta, hogy a bizonyítási teher megfordítása az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezése és anélkül, hogy ezt követően lehetőség lett volna ügyének ismételt tárgyalására első fokon, a kontradiktórius eljárás elvének megsértését eredményezte. A Kormány nem értett egyet ezzel.

17. A Bíróság úgy véli, hogy a jelen ügyben a kérelmező aktívan részt vehetett a másodfokú eljárásban azáltal, hogy a másik fél fellebbezési érveire válaszbeadványokat nyújthatott be. Tárgyalás tartását is kérhette volna, de – amint fentebb megállapításra került – ezt nem tette.

18. Amennyiben a kérelmező panasza úgy értelmezhető, hogy az a bizonyítékok értékelésére és a hazai bíróságok előtti eljárás eredményére vonatkozik, úgy a Bíróság megismétli: nem feladata, hogy a hazai bíróságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve, ha – és amennyiben – azok sértették az Egyezmény által védett jogokat és szabadságokat. Továbbá, bár az Egyezmény 6. cikke garantálja a tisztességes eljáráshoz való jogot, nem állapít meg szabályokat a bizonyítékok elfogadhatóságára vagy azok értékelésének módjára vonatkozóan, ezért ezek szabályozása elsősorban a nemzeti jogra és a nemzeti bíróságokra tartozik (*García Ruiz v. Spain* [GC], no. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I).

19. A Bíróság megjegyzi, hogy a Törvényszék a bizonyítékok, különösen a felek beadványai alapján jutott az általa levont következtetésekre. A kérelmező nem állította, hogy nem kapott ésszerű lehetőséget ügyének előadására, vagy hogy hátrányos helyzetbe került az ellenérdekű féllel szemben. Továbbá, amint fentebb említésre került, a kérelmező ismerte azon okokat, amelyek alapján X. fellebbezést nyújtott be, és észrevételeket tehetett azokkal kapcsolatosan. Ilyen módon a kérelmezőnek bőséges lehetősége volt arra, hogy meggyőzze a Törvényszéket érvei megalapozottságáról (lásd *Dallos kontra Magyarország*, 29082/95. sz. ügy, 50. pont, EJEE 2001-II).

20. Ezért a Bíróság megállapítja, hogy egészében véve az eljárás kontradiktórius és tisztességes volt. Ezen indokokra figyelemmel a kérelemnek ez a része is nyilvánvalóan alaptalan, és az Egyezmény 35. cikkének 3.(a) bekezdése és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

Ezen indokok alapján a Bíróság egyhangúlag,

Elfogadhatatlanná *nyilvánítja* a kérelmet.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2024. február 1-jén.

Liv Tigerstedt
Hivatalvezető helyettes

Alena Poláčková
Elnök